

Chương 35

Vấn lái xe chậm lại khi tới gần khu apartment bị cháy. Một phần bia ngoài cạnh sân cỏ đã bị cháy rụi gần hết. Những căn apartment chỉ còn trơ sườn đen ngòm, chờ đợi để được xe ủi tới húc đổ, một vài đứa bé da đen đang chui vào lục lọi, hy vọng tìm được món đồ gì có giá còn bỏ sót. Vấn mỉm cười hài lòng. Kẻ thù của chàng chắc hẳn đang lông lộn vì tài sản bị phá hủy, lại còn dính líu đến phát luật vì cảnh sát nghi ngờ. Có lấy được tiền bồi thường của hãng bảo hiểm cũng còn khuya! Vấn thăm nghĩ. Không khéo bị buộc tội không gỡ được vào tù như chơi!

Vấn tự khen mình. Đòn tung ra tới tấp Lữ trở tay không kịp. Vấn đã nghe vợ nói về vụ Miriam và Lữ sắp ly dị và Miriam đang đòi chia phần tài sản của partnership. Uyên tỏ ý lo ngại về vụ này, sợ ảnh hưởng đến công việc làm ăn của nàng và Lữ.

Vấn sôi máu giận khi nghĩ đến Lữ. Sự ghen tức đã làm cho chàng không thiết gì đến việc làm giàu nữa. Và càng ngày Vấn thấy chàng bị bỏ rơi, như thể tài sản của hai vợ chồng bây giờ chỉ là của mình Uyên, chàng không dính líu gì đến. Uyên nói chuyện về làm ăn, tiền bạc không còn giữ kẽ như trước. Nàng nói đến công ty của nàng, khu apartment của nàng, hotel của nàng, như Vấn là kẻ lạ mặt ở chung nhà, cần thiết vì một thể diện nào đó,

chỉ trong một gian đoạn, nhất thời.

Vấn thấy vẫn chưa hả được cơn giận mặc dù sự việc đã xảy ra theo ý chàng muốn. Những khó khăn chàng gây ra cho Lữ, Vấn nghĩ lại, cũng chỉ là sự khó khăn. Chưa xứng đáng với những thiệt hại, những xúc phạm nặng nề Lữ gây ra cho chàng. Còn gì ghê gớm bằng bị cấm sừng lên đầu. Và bị kẻ thù cười ngạo, khinh bỉ kẻ tối tăm mù quáng, chưa biết người vợ yêu quý đã phản bội, cùng tình nhân miệt thị sự ngu dốt của mình.

Vấn như điên lên, Chàng bỗng ý thức cuộc trả thù của chàng chưa thể chấm dứt. Những tội lỗi của cặp gian dân không thể chỉ bị trừng phạt bằng những việc nhỏ nhoi như vậy. Chàng sẽ phải đi đến tận cùng của việc trả thù. Đi đến giải pháp cuối cùng cho đôi tình nhân đã dám ngạo mạn trên nỗi đau đớn không rời chàng. Và chàng biết sẽ phải làm gì.

***

Tiếng đàn dương cầm vang lên thánh thót trong ngôi nhà trần cao, phủ đầy phòng khách rộng rãi, lạnh lẽo của biệt thự trên đường Mulholland Drive. Miriam ngồi ngả đầu trên chiếc sofa, nhắm mắt để nghe bản nhạc của Debussy đang được Sơn dạo trên chiếc đàn grand piano. Đã lâu lắm từ khi cha nàng chết, Miriam mới ngồi nghe lại tiếng đàn piano

trong nhà nàng. Sơn quả là người tài hoa, Miriam nghĩ thầm trong đầu. Khác hẳn với Lữ!

Miriam quặn đau khi nghĩ đến Lữ và nàng tự giận cho chính mình. Tại sao mỗi việc, mỗi hình ảnh đều đưa nàng trở lại Lữ, kẻ đã bỏ nàng. Tàn nhẫn. Lạnh lùng. Như một kẻ đi qua đường, đã dừng lại ngôi nhà này một vài năm. Lấy đó như một điểm tựa, một chốn nương thân và lấy đà như bàn đạp để rời bung mình, vượt khỏi vòng tay nàng, quay đi không một lần ngoái lại.

Miriam không thể nào tha thứ cho Lữ. Nàng vẫn còn yêu Lữ. Miriam biết chắc điều đó. Không một người đàn ông nào cho nàng những rung cảm như Lữ đã cho nàng. Tình dục giữa nàng và Lữ đã thăng hoa, đã vượt khỏi những thèm muốn và thỏa mãn của thể xác, tạo cho nàng những tuyệt vời, chiếm hữu, bao phủ lấy nàng không ngưng nghỉ. Miriam tin những điều nàng nhận thức là tình yêu. Điều đau đớn là tình yêu đến với nàng chỉ một chiều. Sự thăng hoa của tình dục chỉ đến với mình nàng, chất ngất trong tận cùng của ái ân, chỉ mình nàng biết được sự thay đổi. Lữ, nàng biết chắc vẫn chỉ là một kẻ đàn ông, hài lòng vì đã thỏa mãn người đàn bà và sung sướng trong khoái cảm của tình dục, chấp nhận và chỉ muốn giữ mãi ở tình trạng đó.

Chương 35

Lữ không có khả năng hoặc không muốn bước qua ranh giới giữa dục tình và tình yêu. Và chàng ở lại bờ bên này, để mặc cho Miriam một mình phía bên kia bờ, với tình yêu riêng nàng, ngậm ngùi ý thức được sự cô đơn của mình nhưng không bao giờ hối tiếc. Nàng đã tưởng không bao giờ biết được tình yêu. Nhờ Lữ, nàng biết tình yêu có thực, nhưng sự đau đớn đã đến với nàng cùng lúc nhận biết đó. Và nàng không có cách nào khác hơn là chấp nhận.

Người nào đã nói với nàng đau khổ của tình yêu là một điều hạnh phúc? Hơn rất nhiều kẻ chưa bao giờ ý thức và chưa bao giờ nhận biết? Miriam nghe tiếng đàn và nàng nhớ lại câu nói của Sơn:

- Tôi không muốn bào chữa cho Lữ dù Lữ là bạn tôi. Lữ có lỗi với Miriam. Tôi đã nói với Lữ điều đó. Tôi biết Miriam đau khổ. Nhưng tôi muốn khuyên Miriam một điều.

Nàng nhìn lại Sơn. Có phải Lữ đã nhờ Sơn đến để thuyết phục nàng. Để nàng bỏ qua những đòi hỏi phân chia tài sản trong vụ ly dị sắp tới. Sơn nhận biết điều đó. Chàng lắc đầu khi thấy ánh mắt nghi ngờ của Miriam. Tôi đến với em vì chân tình. Không phải là sứ giả của bạn tôi. Sơn đã trả lời như thế cho Miriam qua đôi mắt nhìn chân thật, tự đáy lòng chàng. Miriam gật đầu và nàng hỏi:

- Sơn muốn khuyên tôi tôi điều gì?

- Hãy đau khổ, Miriam! Nhưng đừng tức giận!

- Sơn nói gì tôi không hiểu!

- Rất giản dị! Miriam! Sự đau khổ là điều cần thiết. Và nỗi đau khổ nào cũng qua đi. Nhưng sự giận dữ làm xấu con người. Miriam không cần điều đó!

- Tôi chỉ là người.

- Điều đó càng làm cho mình không nên biết đến sự giận dữ! Và tôi nghĩ Miriam làm được điều đó!

Miriam nhìn Sơn. Sự tốt lành hiện ra từng nét trên khuôn mặt chàng. Chàng có cái nhìn của một người đứng ngoài, chưa hề biết đau khổ hay cả đến sự tức giận. Nhưng đôi mắt của hiểu biết. Và Miriam nhìn thấy điều khác lạ trong ánh mắt của chàng. Lần đầu tiên nàng nhận thức điều đó. Và nàng nhìn lại Sơn chăm chú hơn nữa.

Miriam chỉ tay về phía chiếc đàn dương cầm trong góc phòng khách. Nàng chưa hề nghe Sơn đánh đàn, nhưng nàng đã nghe một lần Sơn nói chàng chơi piano mỗi ngày.

- Sơn cho tôi nghe đàn đi!

Sơn ngồi vào ghế. Chàng dạo một vài hợp âm. Chiếc đàn dù lâu ngày không ai chơi vẫn được Miriam cho người lên dây đàn điều chỉnh mỗi sáu tháng. Sơn hỏi:

- Miriam thích nghe nhạc của ai? Chopin, Brahms hay của ai khác?

Miriam nhắm mắt. Nàng trả lời, giọng nhỏ và mơ màng:

- Miriam thích nghe Debussy, Sơn có thuộc bài nào của Debussy không?

Sơn gật đầu. Những ngón tay chàng chạy trên phím và tiếng đàn vang lên, mê hoặc, mơ hồ. Miriam nhắm mắt. Tại sao Lữ không phải là Sơn? Tại sao tình yêu không nhẹ nhàng, dịu ngọt như những âm giai của bản nhạc Sơn đang đàn cho nàng nghe? Tại sao nàng tiếp tục đau khổ vì tình yêu đã mất, không bao giờ trở lại?

Miriam lắc đầu. Nàng chợt ý thức một điều, Tình yêu của nàng đối với Lữ đã thật sự chấm dứt. Tiếp tục dẫn vật và bận tâm là điều dại dột. Nàng không thể cho phép mình chìm đắm trong tầm thường của người đàn bà bị tình phụ, không biết làm gì khác ngoài than khóc và tiếc nuối cho cuộc tình đã trở thành không xứng đáng. Nàng nhớ tới bố, Don Lavitz đã không bằng lòng và chấp nhận cho nàng lấy Lữ. Bố nàng đã trải qua cả đời người để có những nhận xét tinh tường về con người và cuộc đời. Và điều Lavitz khuyên nàng đã trở thành lời tiên tri ứng nghiệm.

Miriam cắn răng và nghĩ đến bố. Tại sao ông không còn sống để cho nàng những lời khuyên khác? Nàng sẽ nghe lời và sống một cuộc đời như ý ông muốn. Điều nàng chắc chắn là Lavitz không bao giờ chấp nhận có

Chương 35

một người con gái đau khổ về tình yêu đặt không đúng chỗ. Và Miriam tự nhủ thầm nàng sẽ gạt bỏ hẳn mọi ý nghĩ về Lữ, về quãng đời đã qua với Lữ. Như mấy năm vừa qua chỉ là cơn mộng dữ. Và bây giờ là bình minh của một ngày mới, tươi sáng. Hãy để cho niềm vui trở lại. Hãy để cho cuộc đời nở hoa. Mỗi người chỉ có một cuộc đời, tại sao không tận hưởng thời gian quý giá trước mặt?

Miriam nhìn Sơn. Người thanh niên trước mặt nàng đang thả hồn theo bản nhạc với những ngón tay dài, nhỏ, chạy trên phím đàn. Một người tốt lành, giản dị với tâm hồn nhạy cảm, hòa điệu với nàng trên mọi phương diện về nghệ thuật. Miriam cảm thấy sự an bình ít khi nàng có được khi Sơn ở bên nàng. Chàng đưa nàng đi xem các cuộc triển lãm, chỉ cho nàng những trầm lặng và bình yên trong nét vẽ của Monet, đam mê và sóng gió của Gauguin, màu sắc và bố cục của Matisse. Nàng đã ngồi cho Sơn vẽ chân dung và chàng hãnh diện chỉ những bức tranh chàng vẽ nàng treo la liệt trong căn phòng vừa là phòng ngủ vừa là studio.

Miriam thực sự ngạc nhiên về tài năng của Sơn khi nghe quá nửa bản nhạc chàng đang dạo. Sơn đàn khộng thua gì một tay dương cầm trình diễn đại hòa tấu. Nàng không thể tưởng tượng một kẻ đã từng lăn lộn trong chiến tranh tại Việt Nam, với

những bi thảm và kinh hoàng như Lữ và Sơn đã đôi lần kể lại, có thể trong vài năm tập luyện được một khả năng về âm nhạc lưu loát và điêu luyện đến thế. Miriam lập lại lần nữa ý nghĩ trong đầu: Sơn quả là người tài hoa và ý nghĩ khác lạ của nàng về Sơn từ từ lớn mạnh dần.

Trước khi gặp Lữ, Miriam chưa hề có tình yêu. Nàng biết rõ điều đó. Chỉ có tình dục và những ham muốn của thể xác và những tò mò muốn phiêu lưu của nàng. Lữ đã thay đổi nàng nhiều, quá nhiều. Tình yêu đến với nàng do Lữ đem lại là ngọn sóng thủy triều cuốn trôi, đưa nàng vào thế giới khác lạ. Miriam thấy nàng đã lớn lên, trưởng thành trong tình yêu với Lữ. Nàng trở thành người đàn bà với đầy đủ ý nghĩa nhất của người đàn bà trọn vẹn. Nàng biết được thế nào là tình yêu, là tuyệt vời của hòa hợp giữa tình yêu và thỏa mãn của tình dục. Nhưng tình yêu cũng đem lại những đớn đau chất ngất. Và sau cùng rời bỏ nàng.

Miriam biết tự đáy lòng, tình yêu như của nàng với Lữ những năm vừa qua, có lẽ chỉ đến một lần trong đời người. Và khi mất không có nghĩa nàng sẽ đeo khăn tang suốt đời. Dù tình yêu đó to lớn đến chừng nào đi nữa. Nàng sẽ quên dần đi mỗi tình của nàng với Lữ, như một kỷ niệm xấu, sẽ được chôn vùi vào tận cùng của ký ức, nơi đó là vùng cấm địa cho trí tưởng của

nàng, không được phép bén mảng đến. Cuộc đời còn trải dài trước mặt, âm thanh từ chiếc đàn dương cầm như nhắc nhở Miriam dịu ngọt của ân cần chàng thanh niên trẻ tuổi trước mặt sẵn sàng dâng hiến cho nàng.

Miriam bùng tình. Căn phòng bỗng sáng hẳn và nàng thấy những ngọn đèn hội tụ trên khuôn mặt Sơn, rạng rỡ, huy hoàng. Miriam không cầm được lòng mình. Nàng lại gần Sơn và vít lấy cổ chàng ngửa ra sau để hôn những nụ hôn nồng cháy trên môi miệng và khắp mặt chàng. Sự ham muốn ủa đến khắp châu thân làm Miriam như cuồng dại. Sự thiếu thốn dục tình hằng mấy tháng nay làm Miriam tưởng chừng nàng đã trở thành khô cằn, héo úa. Nàng cần cơn mưa rào tưới mát và dập tắt những giận dữ đã ăn sâu trong nàng. Để biết rằng mình vẫn đẹp, quyến rũ và còn được say mê, ham muốn.

Miriam gỡ những ngón tay của Sơn bám chặt lấy phím đàn. Những âm thanh dang dở của bản nhạc đọng lại trong đôi mắt Sơn. Miriam nhìn sâu vào trong đáy mắt chàng. Nét ngạc nhiên còn đó nhưng đã biến đổi dần thành vui sướng. Nỗi khát khao được đáp ứng và niềm hạnh phúc của si mê tràn trề trong mắt chàng. Miriam biết nàng đã không nhầm, tình yêu đã bùng nở lại trong nàng, đến từ hòa điệu của hai tâm hồn. Khoảnh khắc

Chương 35

kéo dài bao lâu, hay như vô tận. Miriam không biết nữa. Nhưng nàng biết rõ không thể để cơn mê đắm dừng lại được.

Miriam tìm môi Sơn và trong nụ hôn miên man, nàng ôm chàng đứng dậy, dìu chàng lại trước lò sưởi với ngọn lửa đang cháy bùng bùng. Nàng đẩy chàng nằm xuống trên tấm nệm lông thú dày, trắng như tuyết và với nụ hôn gắn liền, ngẫu nhiên trên môi chàng. Miriam lùa tay vào ngực Sơn cởi từng chiếc nút áo cho chàng.

***

Sơn nằm yên nhìn lên. Ngọn lửa lấp lánh từ lò sưởi chiếu những vệt sáng lên khuôn mặt đỏ hồng, bùng bùng của nàng. Mái tóc vàng ánh, gợn sóng chảy dài xuống bờ ngực trắng ngần, no đầy. Miriam đẹp như nữ thần của thần thoại Hy Lạp. Sơn trầm nghĩ. Chàng không thể tìm được một sự so sánh nào khác. Và chàng ý thức được tất cả sự tuyệt vời của hạnh phúc đang đến với chàng.

Hạnh phúc chỉ là hạnh phúc khi biết được điều đó, trong thoáng giây đó. Và chỉ là tuyệt vời khi biết được rằng hạnh phúc vẫn còn và đang tiếp diễn, không ngừng nghỉ và không cần biết đến, không ý thức lúc nào sẽ ngưng nghỉ. Sơn biết chàng đang ở trong trạng thái đó và chàng tràn trề trong niềm

hoan lạc của hạnh phúc, nhìn Miriam từ từ cởi áo, đứng lên phơi bày tất cả vẻ đẹp tuyệt mỹ của nàng, soi mình trước ngọn lửa để riêng chàng chiêm ngưỡng.

Nàng ngả người xuống ôm chặt lấy chàng. Sơn thở ra một tiếng dài. Chàng ôm lại và đê lên người nàng, ngẫu nhiên lấy nàng với tất cả tình yêu của tâm hồn và thể xác, để nàng sẽ chỉ là của chàng và để chàng sẽ mãi mãi gắn chặt lấy nàng, không bao giờ buông thả....